

UN MESTRE A L'HOSPITAL DE DIA D'ADOLESCENTS (HDA) -Salut mental-

Com tots els dies i ja fa gairebé cinc anys, m'adreço cap a l'hospital repassant mentalment l'agenda del dia. Tinc temps per fer-ho, la distància entre Barcelona i Terrassa és suficient i el temps que es triga encara més, sobretot al matí.

Avui em trucaran de l'EAP per parlar d'en Josep. Estem concertant una reunió entre el centre i l'hospital per concretar un horari escolar adequat a les seves possibilitats actuals.

També hauré de trucar a l'IES de la Clara. Hem d'intercanviar informació amb el psicopedagog sobre com està anant la seva reincorporació al centre, i és que fa gairebé un curs que la Clara va deixar d'anar a l'escola. Maleïda depressió !

A la reunió del matí haig de comentar que la tutora de l'Andreu m'ha enviat un correu electrònic per dir-me que fa dos dies que no va a classe. És important que la psiquiatra ho sàpiga perquè avui haurà de parlar amb ell i potser trucar a la família per fer una reunió urgent, potser ha recaigut i hauré de tornar a plantejar-nos més dies d'hospital i menys d'escola, no sé, ja veurem...

I avui... encara no sé ben bé amb quins nois i noies faré classe. No hi ha manera que me'n recordi dels horaris de tots, sempre hi ha novetats i els horaris personals canvien sovint. A veure si es troben bé i tots estan en disposició de poder treballar.

Ah ! amb l'escola de la Laia vam quedar que jo me'n encarregaria de les Matemàtiques i el Català i encarà no m'han enviat l'adaptació curricular. Bé, li preguntaré a la Laia què van fer ahir a la classe, que m'ensenyi els apunts i continuaré a partir del que van treballar, però primer farem un repàs per assegurar-me que ho va entendre tot. A la tarda els hi enviaré un correu a veure com està l'assumpte de l'adaptació. Suposo que encara no han acabat de decidir-ho tot, també van sobrepassats.

Bé ja he arribat, aparco, creuo el parc de Vallparadís i ja hi som.....

El dia a dia de l'HDA és en molts períodes del curs força intens, però si per alguna cosa es caracteritza és pels canvis continus

que es produeixen; canvis que estan marcats per la fragilitat de l'estat de salut mental dels nois i noies que atensem. Joves que, a més a més, estan passant una etapa de la seva vida crítica i delicada, l'adolescència; on tantes coses són extremes, la part física i la psicològica es disparen i per desgràcia alguns inicien, "debuten" en l'argot clínic, amb trastorns que dissortadament els acompanyaran al llarg de la seva vida.

Sovint penso que aquests adolescents que poden beneficiar-se d'aquest servei estan de sort. Fins fa poc, no existia cap dispositiu d'aquestes característiques per ells. Abans només tenien la visita ambulatoria i, quan tot s'enfonsava, l'ingrés temporal en un centre psiquiàtric.

Des de l'any 2000 fins l'actualitat ja són 18 els HDA que funcionem a Catalunya i on podem oferir una atenció més intensiva sense necessitat de desvincular-los del seu entorn més proper: la família, l'institut, els amics... Però, tampoc és la panacea. La Mercè va recaure i vam haver d'ingressar-la de nou. D'en Guillem, sabem que al cap d'un temps de l'alta se'l va ingressar durant dos mesos a Barcelona; i per l'Anna, no hi ha manera que es trobi un centre educatiu adequat, ella s'angoixa tant en aquell "macroinstitut" amb aquells horaris tan complexos i atapeïts que se li dispara l'ansietat i acaba sent incapaç d'anar-hi. Necessitaria un lloc més petit i contenidor, més especialitzat, per poder completar l'escolarització obligatòria.

Comença la reunió matinal. Tots aboquem la informació que disposem, organitzem el dia i distribuïm els nois: les visites de psiquiatria, els grups de teràpia, els torns de tallers i d'aula. Cada professional fa la seva feina, però tot dintre d'un context multidisciplinar.

En aquest espai, pensat fonamentalment des d'una perspectiva clínica, la tasca del mestre, des de la vessant pedagògica, esdevé un valor afegit que agraeixen els altres professionals i que omple de sentit la meua feina.

Avui podré agrupar els alumnes en tres frangés horàries i podran passar tots per l'aula.

A vegades trobo a faltar poder treballar un tema comú per tots. Generalment, llevat de continguts concrets, cada noi i noia desenvolupa la seva feina de manera individual, i és que són de diferents edats, cursos, instituts. És una mica complex atendre'ls tots a l'hora, sort que quan vaig desbordat sempre puc comptar amb l'oferiment d'algun educador i també amb la col·laboració dels propis alumnes que s'ajuden entre si.

Sona el telèfon, de fet no para en tot el dia, si no demanen per un professional demanen per un altre.

Quan acabo la primera classe em diuen que m'han trucat de l'IES de la Maria. A l'hora

de l'esbarjo els truco i parlo amb la tutora. Bones notícies, veuen la Maria molt estable i motivada. Els "profes" estan contents i observen que conforme passen els dies se la veu més contenta. La Maria té un trastorn crònic amb el que haurà de conviure, però des de que està a l'HDA ha anat adquirint "consciència de la seva malaltia", segueix rigorosament les pautes terapèutiques i compleix amb els pactes establerts amb la psicòloga. Aviat li prepararem l'alta, de fet ja només ve un dia a l'hospital. La Maria és tot un exemple de superació i de lluita. Pels altres nois i noies, sobretot pels que acaben d'ingressar, la seva alta servirà d'estímul.

El temps passa volant. Arriba l'hora de plegar i de tornar cap a Barcelona. Acabo d'annotar les observacions de cada alumne i marxo. Demà, a la reunió, traspasaré el més significatiu.

Jesús Sáez García
Mestre de l'HDA de la Mútua de Terrassa